

retning af, at man er nedenunder? Er det sandsynligt så, at subsidiaritet betyder nærhedsprincip?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Altså, sub betyder nedenunder, men det eneste, jeg ville gøre i svaret til hr. Langballe – han standsede i paverækken ved Pius den Ældre og Pius XII – var at gå tilbage til ordets oprindelige betydning. Det var i den augustinske teologi og bagefter i Thomas Aquinas' summistiske verdenssyn, at subsidiaritetsprincippet blev gældende. Og jeg synes, at også den baggrund og historie gør ordet uegnet at bruge som term for det, vi skal beskrive.

Det gør man imidlertid i EU, og derfor gør vi det alle sammen, men i hvert fald i den danske dialog synes jeg at det er klogt at bruge et mere ligetil og forståeligt udtryk. Det er også derfor, jeg ikke kan lide begrebet indskrænket-monarkisk. Jeg kan lide ord, folk kan forstå uden at have taget teologisk embedseksamen eller nogen anden form for embedseksamen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, at det bliver mere og mere interessant. Nu forstår jeg, at hr. Svend Auken's forsvar for EU nærmer sig Thomas Aquinas, og jeg er altså meget ked af, at der ikke er mulighed for og tid til virkelig at få det uddybet.

Men jeg vil godt lige spørge: Mon det er helt usandsynligt, at hr. Jesper Langballe kunne have ret i at anfægte udlægningen nærhedsprincip, når subsidiaritet altså netop har relation til et pavedømme, der er hierarkisk opbygget, og hvor Hans Hellighed som bekendt sidder lige under Vorherre som hans jordiske stedfortræder, og i øvrigt fortsætter linjen nedad? Jeg kan ikke se, at det umiddelbart i hvert fald er et nærhedsprincip, der ligger i det.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det er jo ikke desto mindre det, man har ment med det. Når man har brugt det i EU, har man brugt det som et nærhedsprincip. Jeg tror faktisk, at det var i Delors' tid, det for alvor vandt frem, og han er jo et katolsk velfunderet menneske. Jeg syntes ikke, det var godt, og det er derfor, jeg bruger ordet nærhedsprincip.

Derfor var jeg så glad for, at kommissionsformanden efter at have tilbragt en aften og en for-

middag med statsministeren var kommet til den konklusion, at vi skulle til at sige nærhed i Europa og ikke bruge ordet subsidiaritetsprincip. Og det synes jeg altså er bedre.

Men jeg indrømmer blankt, at ordet har nogle associationer, som jeg personligt ikke bryder mig om, også af åndshistorisk karakter.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og næste ordfører er hr. Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes, det er en utrolig spændende diskussion, som vi netop har hørt her. Det er nærmest som giganternes kamp om Thomas Aquinas' udlægninger, og det synes jeg på enhver måde skal hilses velkommen i Folketinget.

Jeg vil sige, at de steder, jeg i udlandet er stødt på begrebet subsidiaritet, har det nu altid været oversat til principle of subsidiarity, men jeg er nu blevet belært om, at man også bruger en ny udlægning, hvor man kalder det principle of nearness. Hvis der virkelig er så stor enighed om det, og hvis man virkelig mener noget med det, har jeg da en klar forventning om, at det også må indskrives i statuttens, der er knyttet til traktaten. Og det kunne da være rart at høre, om diverse ordførere fra de fem jupartier så også er enige i det.

Kl. 15.40

Nuvel. Da både Frankrig og Holland for et års tid siden afviste EU-konventets forfatning, gik der panik i regeringslederne rundtom i Unionen. En ting var, at Holland kunne sige nej. Det er et lille land, der nok kan kanøfles på plads, og som selv må løse sine problemer på linje med, hvad Danmark måtte i 1992. En helt anden ting var det, at Frankrig, en af de grundlæggende og store nationer i EU, havde afvist forfatningen, afvist centralismen og afvist umyndiggørelsen.

Med det samme opstod debatten om, hvad der dog var gået galt. Hvad kunne dog få nogen til at afvise en forfatning for Europa, der oven i købet var forfattet af den franske landsfader Giscard d'Estaing? For EU's magtkleresi var en sådan afvisning et hårdt slag i ansigtet, en hård opvågning til virkeligheden. Eller var den nu virkelig det?

For godt nok har man igangsat en tænkepause, men realiteterne er, at der ikke bliver tænkt mange nye tanker rundtomkring i Europa. Senest har en af konklusionerne på tænkepausen